

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 2 lutego 1922 r.

o wykonaniu ustawy z dnia 17 stycznia 1922 r. w przedmiocie poboru należności ekwiwalentowej na obszarze b. dzielnicy austriackiej za r. 1922.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 17 stycznia 1922 r. w przedmiocie poboru należności ekwiwalentowej na obszarze b. dzielnicy austriackiej za r. 1922 (Dz. U. R. P. № 10 poz. 66) zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, które były obowiązane do płacenia należności ekwiwalentowej w VII dziesięcioleciu, już w czasie od dnia 1 stycznia 1911 r. po koniec 1918 r., obowiązane są uiszczyć tytułem należności ekwiwalentowej za rok 1922 kwotę, jaka przypadała tytułem tej należności za r. 1920, a to od majątku nieruchomego w pięciokrotnej a od majątku ruchomego w pojedynczej wysokości.

§ 2. Osoby, co do których obowiązek płacenia należności ekwiwalentowej za VII dziesięciolecie powstał dopiero po 31 grudnia 1918 r. a przed 1 stycznia 1921 r., obowiązane są uiszczyć tytułem należności ekwiwalentowej za r. 1922 kwotę, jaka przypadała tytułem tej należności za r. 1920 a to od majątku nieruchomego w trzykrotnej a od majątku ruchomego w pojedynczej wysokości.

§ 3. Osoby, co do których obowiązek płacenia należności ekwiwalentowej powstał w 1921 r., mają uiszczyć za r. 1922 zarówno od nieruchomego jak i ruchomego majątku kwotę, obliczoną tytułem należności ekwiwalentowej za r. 1921.

§ 4. Należność ekwiwalentową w wymiarze, przewidzianym w §§ 1—3 niniejszego rozporządzenia, należy zasadniczo uiszczyć także w tych wypadkach, w których nastąpiło umorzenie tej należności za 1921 r. na mocy § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 stycznia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 14 poz. 85). Całkowite lub częściowe umorzenie tej należności

za r. 1922 może jednak nastąpić, o ile w 1922 r. zachodzą warunki przyznania takich ulg, przewidziane w rozporządzeniu b. austriackiego Ministerstwa Skarbu z dnia 23 kwietnia 1917 r. (austr. Dz. U. P. № 179).

§ 5. Za podstawę do obliczenia należności ekwiwalentowej za r. 1922 służyć będzie w przypadkach, przewidzianych w §§ 1 i 2 niniejszego rozporządzenia kwota należności, jaka przypadała prawomocnie za cały r. 1920; w przypadkach zaś, przewidzianych w § 3 kwota należności, jaka przypadała prawomocnie za cały r. 1921.

O ile w chwili płatności należności ekwiwalentowej za r. 1922 wymiar za VII dziesięciolecie, względnie za r. 1921, nie stał się jeszcze prawomocny, pobór za r. 1922 nastąpi tymczasowo na podstawie nieuprawomocnionego wymiaru za VII dziesięciolecie, względnie za r. 1921.

W razie sprostowania wymiaru za VII dziesięciolecie, względnie, za r. 1921, nastąpi z urzędu odpowiednie sprostowanie należności ekwiwalentowej za r. 1922.

§ 6. W przypadkach, przewidzianych w §§ 1—3 niniejszego rozporządzenia, należy doręczyć nakaz płatniczy na należność ekwiwalentową, obliczoną za cały r. 1922.

W nakazie płatniczym należy nadmienić, że należność ma być uiszczona w terminach wskazanych w § 1 austr. ustawy z dnia 18 marca 1872 r. (austr. Dz. U. P. № 33) oraz, że w razie niezapłacenia którejkolwiek raty w terminie ustawowym nastąpi przymusowe jej ściągnięcie wraz z odsetkami za zwłokę, względnie też z nadzwyczajnymi karami za zwłokę.

Odsetki za zwłokę liczyć należy od pierwszego dnia następującego po upływie trzydziestu dni od doręczenia nakazu płatniczego, a przy ratach kwartalnych, przypadających do zapłaty dopiero po doręczeniu nakazu płatniczego: od dnia płatności każdorazowej raty

§ 7. Wymiar należności ekwiwalentowej dla osób, co do których obowiązek uiszczenia tej należności powstał dopiero w ciągu 1922 r., ma nastąpić według dotychczasowych przepisów ustawowych, przy analogicznem zastosowaniu rozporządzenia b. austriackiego Ministerstwa Skarbu z dnia 10

października 1910 r. (austr. Dz. U. P. № 186), z następującymi jednak zmianami:

- a) § 13 powołanego rozporządzenia ministerjalnego nie ma zastosowania;
- b) ustęp pierwszy § 16 powołanego rozporządzenia ministerjalnego otrzymuje następujące brzmienie:

„Zeznanie majątku ruchomego należy sporządzić według stanu z dnia, w którym powstał obowiązek uiszczenia należności ekwiwalentowej, z wyszczególnieniem części składowych tegoż majątku na wzór inwentarza spadku, i to w ten sposób, aby można ocenić, czy podane wartości są odpowiednie. Papiery wartościowe i waluty należy zeznawać w kwotach odpowiadających ich wartości targowej w dniu miarodajnym dla wymiaru należności ekwiwalentowej bez względu na to, czy są notowane na giełdzie czy też nie; władza skarbową może jednak zażądać dowodu, że wartość podana równa się wartości targowej lub może ustalić tę wartość w drodze przeprowadzonych z urzędu dochodzeń”;

- c) powołany w § 17 wyżej wymienionego rozporządzenia obecnie już nieobowiązujący przepis § 57 austr. ustawy należnościowej zastąpić należy przepisem § 22 austr. ces. rozporządzenia z dn. 15 września 1915 r. (austr. Dz. U. P. № 278);
- d) zamiast 25⁰/₀ dodatku do należności ekwiwalentowej powołanego § 35 tegoż rozporządzenia ministerjalnego, stosować należy dodatek 50-procentowy, wprowadzony na mocy § 6 austr. ces. rozp. z dnia 28 sierpnia 1916 (austr. Dz. U. P. № 281);
- e) paragrafowi 39 tegoż rozporządzenia ministerjalnego nadaje się brzmienie następujące:

„Odstetki za zwłokę liczyć należy od pierwszego dnia, następującego po upływie 30 dni od doręczenia nakazu płatniczego, a przy ratach kwartalnych przypadających do uiszczenia—dopiero po doręczeniu nakazu płatniczego od dnia płatności odnośnej raty”.

§ 8. Postanowienia art. 3 ustawy nie stosują się do majątków, stanowiących własność fundacji i zakładów, zostających w zarządzie gmin politycz-

nych i powiatów. Wspomniane majątki podlegają obowiązkowi uiszczenia należności ekwiwalentowej za r. 1922, o ile cel, na jaki te majątki przeznaczono, nie uzasadnia zwolnienia w myśl uwagi 2 do poz. 106 B, e austr. ustawy należnościowej.

To samo dotyczy fundacji i zakładów, pozostających pod zarządem Tymczasowego Wydziału Samorządowego w b. Galicji lub Komisji Tymczasowej na Śląsku Cieszyńskim, o ile odnośne majątki nie zostały przekazane na własność Rzeczypospolitej, względnie Skarbu Śląskiego (art. 3 ustawy z dn. 30 stycznia 1920 r. o zniesieniu Sejmu i Wydziału Krajowego b. Królestwa Galicji i Lodomerji z Wielkim Księstwem Krakowskim—Dz. U. R. P. z r. 1920 № 11 poz. 61, i art. 12 ustawy konstytucyjnej z dn. 15 lipca 1920 r., zawierającej statut organiczny Województwa Śląskiego — Dz. U. R. P. z r. 1920 № 73 poz. 497).

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
Michalski